

китенъ здравецъ на вѣнци, борови вѣйки; единъ прѣзъ другъ слизатъ отъ височини и чукари, изправили засмѣни лица, слизатъ понесли зеленина за село. Че на Гергьовденъ всѣка кжца съ зелено трѣбва да се окнчи, та както е зеленината весела — тѣй да е и въ кжци прѣзъ лѣто.

Смѣхове, закачки, викове — Балканътъ ечи!

Азъ стоя на високъ чукаръ, съ голѣмъ буковъ клонъ на рамо и гледамъ.

Нѣкой се провиква:

— Та букъ ли е, та чудо ли е! И като маха буковъ клонъ, едва се одържа о жилавъ храстъ да се не търкулне въ дола.

— Ха-ха! — Обажда се другъ отсрѣща. — Дръжъ се, свато!

— Марей! — се провиква чевръста подѣвка, изъ зашумѣлъ глогъ. Чакайте ме, чакайте, че като видя мечкаря и азъ ще викамъ. — Хайде! — отвърщатъ група момичета, поели къмъ село.

Далечъ нѣкой запѣва:

„Вѣтръ ечи, балканъ стени,

Самъ юнакъ на коня“

Пѣсенъта се прѣлива въ гъсти вѣлни на мжжски гласъ и ехото се заобажда отъ чука на чука. Гласътъ ехти и слиза на-долъ.

— Пѣй, драгинко, пѣй! — се обажда една изъ подѣвкитѣ... Ехъ, дѣ да е Вела да те чуй!

А тамъ прѣсмѣхулко-козарче, изправило се на високъ чукаръ, сѣкашъ на подбивъ, че всички сж заприличали на катерици-кози, току маха калпакъ и вика колкото му гласъ държи:

— Шк юу-шкюу-бре... е-е-хе-хе-е!

Ала никой не извиваше глава къмъ него: —